

The Wondrous

A Fastaval scenario
by Nina Runa Essendrop and Tina Heebøll Arbjørn

Indhold

Introduktion	2
Det handler om hverdagen	3
Stemning	4
Struktur og handling	5
Roller	6
Grundmekanikker og scenetyper	7
Spillelederens opgaver	9
Scenegennemgang	10
Inden spilstart	11

Bilag

Roller

Akt 0 - workshop

Oversigtsark - akt 0

Oversigtsark - akt 1-4

Akt 1-4 - scenekatalog

Temaer til akterne

Foramtale

Kolofon:

Mange tak til vores spiltestere, uden jer var scenariet ikke blevet til: Danny Meyer Wilson, Sanne Harder, Mads Egedal Kirchhoff, Jesper Heebøll Arbjørn, Nilas Dumstrei, Nina Lund Westerdahl og Kristoffer Thurøe.

Tusind tak for sparring, tekstarbejde og korrektur til: Jesper Heebøll Arbjørn, Niels Jensen, Sanne Harder og Marianne Essendrop.

De forunderlige er designet, skrevet og layoutet af:

Nina Runa Essendrop og Tina Heebøll Arbjørn

Introduktion

De Forunderlige er et feelgood drama om at vælge ensomhed fra. Om gerne at ville have nogen i sit liv man er tryk ved og som accepterer en, som man er. Et scenarie om at stå uden for normen og samfundet samt det svære i at turde række ud til andre og lukke nogen ind i sit liv. Der er fokus på de små ting i hverdagen, der gør en forskel for andre.

Scenariet centrerer sig om fire personer, som alle er set skævt til af samfundet, fordi de ser verden på en anden måde end, hvad der betragtes som normalt. Vi oplever deres rejser fra at føle sig udenfor til at finde fællesskab med andre, der, ligesom de selv, gerne vil have nogen at tale med. Og deres langsomme erkendelse af at man ikke behøver at være normal for at blive accepteret.

De fire roller er omdrejningspunktet for scenariet. Rollerne er:

Peter, en ældre herre, der har knogleskørhed.

Ivy, en kvinde med tvangstanker.

Martin, en yngre mand med hypokondri og fobi for bakterier.

Louise, en yngre kvinde, der er usædvanlig høj og har social angst.

Scenariet handler ikke om hvordan, de skal blive raske, men om at de kan blive accepterede, som dem de er, hvis bare de tør række ud og at de kan finde et fællesskab på grund af (snarere end på trods af) deres finurlige særheder.

Spillerne spiller både deres rolle og den omverden, de befinder sig i. Omverdenen ændrer sig undervejs i fortællingen og repræsenterer den måde, rollerne oplever forandringer på. Den er en afspejling af, hvordan rollernes syn på omverdenen forandres i takt med, at de selv bevæger sig væk fra ensomheden og hvordan de bemærker nye mere positive ting undervejs i stedet for at fokusere på det negative.

Der er tre typer af scener i scenariet, som har hver sin spillestil og sit fokus:

Lokationsscener, hvor rollerne interagerer med hinanden på fem udvalgte lokationer, mens spillere, hvis roller ikke er med i scenen, hjælper med at agere omverden og sætte stemning. Hverdagsscener, der fokuserer på én rolle ad gangen og handler om deres hverdagssituationer. Disse scener er mere beskrivende og fokuserer på samspillet mellem en enkelt rolle og dennes omverdenen, beskrevet af de andre spillere.

Ensomhedsscener, som handler om hver rolles individuelle forhold til ensomhed. Disse scener er mere abstrakte og bliver en visualisering af rollernes indre liv snarere end af ydre handlinger.

De tre forskellige scener er med til at vise os både en ydre og indre fortælling om rollernes forhold til dem selv, hinanden og omverdenen.

Ét af scenariets vigtige tematikker er "finurlighed". Finurlighed bliver i scenariet brugt til at understrege rollernes anderledes syn på verden. Den kommer til udtryk i måden hvorpå de fire roller alle bemærker og forholder sig til ting, som for andre kan virke trivielle eller ligegyldige. Dette sker både gennem den spillerskabte omverden og rollernes egne betragtninger. Finurligheden medvirker til at skabe et mere detaljeret portræt af rollerne og bidrager til scenariets feelgood stemning.

Scenariet består af fem akter. Alle scenariets metoder bliver øvet i første akt, kaldet akt 0, således at spillerne ved, hvor vide rammerne er i de tre typer af scener og kan føle sig trygge ved formatet. Akt 0 starter med casting og uddeling af roller og efterfølges af en workshop, hvor spillerne tager udgangspunkt i deres roller. Øvelserne er en integreret del af selve spillet, hvilket er grunden til, at denne del af oplevelsen bliver defineret som sit eget akt. De efterfølgende akter består af faste scener, der er beskrevet nærmere i scenekataloget.

Det handler om hverdagen

Dette scenarie kunne være sat i hvilken som helst nutidig by. Det er hverdagen og hverdagssituationer, der er i fokus. Det handler om de gentagelser og rutiner, som er en stor og vigtig del af de fleste menneskers liv. Om at hverdagene ligner hinanden. En bestemt rækkefølge at gøre ting på om morgenen. At tage en bestemt rute på arbejde eller handle i de samme butikker hver uge. Alle de små ting der er så selvfølgelige, at vi næsten ikke bemærker dem mere, men som spiller en stor rolle i forhold til, hvordan vi oplever verden. Og hvordan små ting kan ændre dagligdagen og opfattelsen af omverdenen og måske en selv.

De Forunderlige har en langsom udvikling. Handlingen strækker sig over en længere tidsperiode i rollernes liv. Ændringerne er små, men vigtige snarere end store og dramatiske. Det er det indre følelsesliv, der er i centrum. Det handler om, hvordan et nik fra en næsten fremmed person kan skabe et lille smil, udvikle sig til et ”goddag” og måske langsomt blive til et venskab. Scenariet prøver at ramme en tone, hvor det er troværdigt, at de fire roller over tid begynder at åbne op overfor hinanden. Det er den følelsesmæssige og sociale udvikling spillerne gerne skulle kunne relatere sig til.

Når scenariet starter, har de fire roller set hinanden nogle gange før, men ikke talt sammen. De har et fælles sted, de alle kommer og det er til den månedlige litteraturaften på det lokale kulturhus. Ellers sættes rollerne sammen på fire andre lokationer i scenariet, så deres veje begynder at krydse hinanden mere og mere. De andre lokationer er: Parken, Stoppestedet, Supermarkedet og Venteværelset hos lægen. Almindelige steder, hvor alle mennesker kommer engang imellem. Det er på disse steder, at rollerne kan gøre små ting for hinanden. Det er ligeledes på disse steder, rollerne udveksler de første ord og starter længere og dybere samtaler. De fem lokationer er nedslagspunkter i rollernes hverdagsliv og de kan selvfølgelig sagtens tale om andre steder eller situationer, men dem ser vi ikke.

Stemning

For at tydeliggøre stemningen i scenariet præsenteres her en lille episode fra kulturhuset. Denne tekst bruges også senere til casting af roller, mere om det i bilag 2.

Et sted i verden, i en by fyldt med mennesker, gader, parker, huse og hjem, ligger et hus, der i mange år har fungeret som kulturhus for områdets beboere. Det har ikke ændret sig meget gennem de sidste ti år, men det er rent og pænt og stemningen er god og venlig.

Kulturhuset har mange arrangementer og ét af dem er en litteraturaften, som bliver afholdt første tirsdag i hver måned. Hver måned er en ny bog i centrum. Passager fra bogen bliver læst højt og derefter bliver bogen diskuteret. Disse arrangementer har skiftende deltagere, men fire personer har trofast indfundet sig hver eneste gang.

Den første, der kommer, er en yngre mand. Han er i god form, og han har et opmærksomt blik og en venlig udstråling, men der er også noget lettere nervøst over ham. Han holder en høflig afstand til andre, han ser lettere panikslagen ud, når nogen hoster og han spritter konstant hænderne af. Når han ankommer, begynder han straks at sætte stolene frem. Det er hans opgave.

Den næste, der ankommer, er en kvinde med opmærksomme øjne og præcise bevægelser. Hun ankommer altid på præcist det samme tidspunkt og sætter sig på den samme plads. Hun tager en kop kaffe, putter mælk i og røre rundt 16 gange mod uret. Så sukker hun dybt og ser man nøje efter, kan man se, hvordan hun langsomt begynder at slappe af.

På dette tidspunkt er en ældre herre ofte ankommet og har sat sig til rette for et kort hvil i sofaen på gangen udenfor lokalet. Han er pæn og ordentlig i tøjet. Han udstråler en distanceret værdighed, men øjnene er nysgerrige og følger opmærksomt med i alt, hvad der foregår. Ser man godt efter, kan man se, hvor træt han er og hvor få kræfter han har, men han gør sit bedste for at skjule dette.

Den sidste, der kommer, er altid en ung kvinde, som ankommer kort før, at arrangementet starter og sætter sig nede bagerst i salen. Hun er usædvanligt høj, men krummer sig sammen og gør hvad hun kan for ikke at skille sig ud. På trods af sin højde er hun god til ikke at gøre sig bemærket. Hun blander ind og gør som alle andre, men hendes øjne er usædvanligt intelligente og bag den generte facade gemmer sig hemmelige drømme og øjeblikke, som ingen andre ser.

Én gang om måneden mødes disse fire mennesker til kulturhusets litteraturaften. De føler sig alle som fremmede. Føler sig anderledes og udenfor. De kender endnu ikke hinanden, men det kommer de til.

Struktur

Scenariet er opdelt i fem akter. Akt 1-4 har en fast scenestruktur, som vi uddyber senere, mens akt 0 skiller sig ud ved at tage form af en workshop. Her kommer spillerne ind i rollerne, skaber sammen scenariets lokationer og lærer at spille de forskellige scenetyper. Spillerne får udleveret deres roller som de første i akt 0 og bruger rollerne i alle øvelserne.

Herefter følger akt 1 – 4, hvor der skal spilles scener. Hver af de fire sidste akter har tre temaer tilknyttet, som guider spillerne igennem rammen for fortællingen.

Temaerne er opbygget som en emotionel rejse væk fra følelser af ensomheden. De skaber en historie, der starter med negative følelser og ender i det positive, da scenariet er et feelgood drama. Temaerne er ikke ment som en instruktion til spillerne om, hvordan deres rolle har det, men som en guideline til spillerne der tydeliggør, hvad der er i fokus i hvert akt.

Temaerne er som følger:

<i>1. akt</i>	<i>2. akt</i>	<i>3. akt</i>	<i>4. akt</i>
Fremmedgørelse	Usikkerhed	Hjælpssomhed	Tryghed
Ensomhed	Håb	Bekræftelse	Glæde
Begrænsninger	Turde række ud	Fællesskabsfølelse	Ligesindede

I bilag 6 er en liste med temaerne som skal klippes ud og lægges frem ved hvert akt. Byt de tidligere temaer ud med nye når et nyt akt starter.

Der er ikke temaer til akt 0, men hvor de fire ovenstående akter går fra det negative mod det positive, har akt 0 den omvendte struktur. Øvelser i aktet starter generelt positivt og fokuserer så mere og mere på de negative følelser. Aktet lader langsomt spillerne forholde sig til negative elementer, såsom ensomhed og fremmedgørelse, så disse følelser er tæt på, når akt 1 starter.

Handlingen

Handlingen i *De Forunderlige* er bygget op omkring fire faste holdepunkter i Kulturhuset og ellers væver den rollernes liv sammen ved langsomt at lade dem ses oftere og oftere rundt omkring i byen.

Rollerne deltager alle til en litteraturaften i akt 1 og 2, men i akt 3 aflyses litteraturafterne permanent og fjerner dermed grundlaget for, at rollerne ser hinanden fast. I sidste akt er det så op til spillerne selv, om de stadig ses, har skabt en ny tradition, hvem der har inviteret til kaffe og hvor de er den aften på måneden, hvor de normalt var til litteraturaften. Vi ser i en afsluttende epilog scene, om de stadig ses i fremtiden. Fortæl ikke scenariets handling til spillerne på forhånd, men lad dem opleve den som scenariet udfolder sig.

Rollerne

Der er fire roller i *De Forunderlige*, som spillerne portrætter. Det er fire mennesker, som alle eksisterer i vores nuværende samfund. De har drømme og længsler ligesom alle andre, men samfundet ser generelt lidt skævt til dem, da de opfører sig og tænker lidt udenfor normen.

De har alle fået isoleret sig selv af forskellige årsager og har ikke længere nogen tætte relationer, men egentligt vil de alle sammen gerne have nogen at dele problemer og oplevelser med. Det er bare svært at turde, når de over mange år har oplevet samfundets fordomme og kritik.

Scenariet forsøger at give et indblik i nogle dybe personligheder og deres særheder. Dog er der ingen af særhederne, der er ekstreme på en måde, hvor personerne er indlagte eller ikke er i stand til at bevæge sig uden for en dør. Det er fire personer, der blot har lidt svært ved at leve en "normal" hverdag.

Det er vigtigt at understrege, at scenariet ikke handler om, at de skal blive raske. Det handler om, at de møder andre, som accepterer dem, som de er og som kæmper med nogle af de samme problemer.

Hvem er de?

Peter er en ældre herre, der har haft knogleskørhed hele sit liv. Knogleskørhed er en sygdom, der gør, at ens knogler er meget porøse og *meget* let brækker eller bøjer. Han har derfor været nødt til at indrette sit liv efter at bevæge sig varsomt for at undgå at ramme ind i ting og undgå situationer, hvor andre kan ramme ham. Men han er til gengæld meget god til at observerer andre mennesker og læse deres intentioner. Og så digter han historier om alle dem, han ser.

Ivy er en kvinde, der har tvangstanker (også kaldet OCD). Tvangstanker er tanker, der driver én til at udføre handlinger gentagne gange eller på en særlig måde for at være sikker på, der ikke sker noget slemt. Ivys hverdag er præget af hendes egne systemer og regler, som hun følger slavisk. Hun synes andre mennesker lever et kaotisk liv og ser ikke sine systemer som en hindring for hende selv. Hun er god til at genkende mønstre og er meget struktureret.

Martin er en yngre mand med fobi for bakterier og hypokondri. Fobien gør, at han er bange for at få smitsomme, dødelige sygdomme og hypokondrien gør, at han oftest tror, at han allerede er syg (hvilket han ikke er). Han ser bakterier mange steder og vil derfor helst ikke røre ting eller mennesker. Han er dog venlig og vil rigtig gerne hjælpe andre mennesker.

Louise er en usædvanlig høj yngre kvinde, der lider af social angst. Hun er ikke ekstrem eller vanskabt og hendes lemmer er ikke ude af proportioner, hun er bare temmelig høj. Social angst betyder i hendes tilfælde, at hun er bange for at træde ved siden af i sociale interaktioner og hun tror at andre mennesker ser hende som et stort monster. Hun er dog også intelligent og god til at finde løsninger på komplekse problemer.

Du kan med fordel læse rollerne nu. De findes i bilag 1.

Grundmekanikker

Scenariet spilles i et rum og kræver ikke et bord, men dog gerne flere stole til at benytte undervejs. På denne måde kan spillerne gå rundt i rummet i lokationsscenerne og flytte rundt på stole, så de kan symbolisere en bänk eller en varehylde.

De fem lokationer er ikke placeret faste steder i rummet, da de kun er i spil én af gangen, men venteværelset bør udspille sig på mindre plads end eksempelvis supermarkedet.

For at gøre spillerne til medejere af den verden rollerne lever i, er det spillerne selv, der definerer, hvordan de fem lokationer (Venteværelset, Supermarkedet, Stoppestedet, Parken, Kulturhuset) ser ud. De skaber dem i akt 0 i løbet af øvelserne.

Scenetyper

Lokationsscener

Lokationsscenerne foregår hver på ét af scenariets fem lokationer. I lokationsscenerne bevæger spillerne sig som deres rolle og små hjælpemidler (som stole eller borde) kan agere detaljer ved lokationen. Der er ikke tale om en spilstil, hvor spillerne mimer alle handlinger (eks. Skubbe en indkøbsvogn) men de bør gå eller sidde som deres roller og påtage sig rollernes kropssprog.

Udover at føre dialog mellem rollerne kan spillerne definere yderligere detaljer omkring lokationerne i løbet af lokationsscenerne ved at beskrive. Eks. en spiller kan godt under eller efter en samtale lave en beskrivelse af noget, de ser eller situationer, de observerer på lokationen.

Det er ikke altid alle roller, der er med i lokationsscenerne. De spillere der ikke er med må, hvis de har lyst, gerne agere eller beskrive omverden i disse scener. De skal dog ikke overtage scenen, da den handler om rollerne, der står i scenebeskrivelserne.

Eks. Gå forbi en rolle og puffe til vedkommende. Eller beskrive hvordan ventilationen larmer eller hvordan ænderne flyver over himlen.

Hverdagsscener

Hverdagsscenerne beskriver forskellige hverdagssituationer for rollerne og hvordan disse ændrer sig efterhånden, som rollerne fjerner sig fra ensomheden. I disse scener er der kun én rolle, der er i fokus af gangen. Scenerne handler om rollens samspil med omverdenen og den måde rollen opfatter verden på.

Scenerne udspilles ved at fokuspersonen står stille med de andre tre spillere rundt om sig. De andre tre spillere spiller omverdenen, som fokuspersonen befinder sig i. Fokuspersonen skal fortælle om en situation fra sin hverdag for eksempel hvordan vedkommende kommer ud af døren. Fokuspersonen beskriver handlinger, men også gerne følelser og tanker.

Vedkommende må gerne undervejs tilføje finurlige detaljer og spilleren kan selv bestemme, hvad rollen dvæler ved, som scenen skrider frem.

Fokuspersoenen skal ikke beskrive for længe, før vedkommende lader de andre spillere byde ind med situationer, andre bipersoner, forhold og oplevelser, som fokuspersoenen så skal komme med en reaktion på. De andre spilleres input går på tur i urets retning, således at omverdensspillerne ved, hvornår det er deres tur. Omverdensspillerne skal lade sig styre af de temaer, der er lagt frem for aktet for at skabe den forandring i rollens syn på omverdenen, som fremkommer scene for scene.

Disse scener skaber gennem akterne en udvikling i, hvordan rollen ser på eller lægger mærke til sin omverden. Så selvom de positivtladende temaer først kommer i de senere akter, kan omverdenen sagtens have haft positive elementer før. Rollen har bare ikke lagt mærke til dem, hvorfor vi ikke ser dem. Omverdensspillerne skaber dermed rollens omverden, som vedkommende oplever den lige nu, hvilket forandre sig med nye temaer i de efterfølgende hverdagsscener.

Eks. fra spillet: i Akt 1 fortæller Peter, hvordan han er på vej ned af trappen til gaden. En omverdensspiller fortæller, hvordan trinnene pludselig ligner dybe kløfter, som Peter skal over. Hvordan trinnene langsom glider fra hinanden og der er kilometervis af kløft over til næste trin. Peter beskriver, hvordan han begynder at svede og må holde fat med begge hænder på gelænderet for ikke at falde i kløften. Martin beskriver i akt 2, hvordan der plejer at ligge hundelorte udenfor hoveddøren. En omverdensspiller fortæller, hvordan der er sat et nyt skilt op med "saml venligst op efter din hund" og der nu sidder en lille boks med hundeposer, man kan tage, af ved siden af døren. Martin kommenterer, at det er rart viceværten har lyttet til hans forespørgsler. I 4. akt beskriver Louise at stå og vente på bussen. En omverdensspiller fortæller, hvordan bussen ankommer og ud står en meget høj mand med en meget høj hat, som smiler og hilser på hende. Louise retter sig op og smiler tilbage.

Ensomhedsscener – (Metascener)

I denne type scener er alle fire roller med, men interagerer ikke. Det er scener, der fokuserer på rollernes personlige forhold til deres ensomhed. Det er en form for metascener.

Alle spillerne starter scenen i hvert sit hjørne vendt mod væggen. Væggene repræsenterer her ensomheden. Spillerne skal så fortælle, gerne samtidigt, hvordan de har det med deres ensomhed. De kan (hvis de vil) vende sig rundt ind mod rummet for at symboliserer, at de vender sig væk fra ensomheden. Disse scener har en progression, hvor spillerne får mulighed for at gøre flere ting, som scenariet skrider frem. Alle handlinger i denne scene type har en symbolsk værdi.

Senere i scenariet kan de også gå væk fra væggene mod midten af lokalet for at vise, at de bevæger sig væk fra ensomheden og mod de andre roller. Og senere endnu kan de se på andre spillere, måske endda få øjenkontakt og tale til dem, dog uden de andre spillere må reagere eller svare tilbage. Senere endnu kan spillerne tage hinanden i hænderne, hvis de føler sig specielt knyttet til den andens rolle.

På denne måde giver Ensomhedsscenerne er slags status på hver rolle og spillerne skal, når scenen slutter, bemærke hvor de andre står og hvilken vej, de står vendt. Spillerne kan

dermed meta kommunikerer til de andre spillere, så spillerne ved, hvordan rollernes indre følelsesliv forandres.

Da vi er i feelgood genren, burde de fleste spillere gennem scenerne vende sig væk fra væggen og bevæge sig mod midten af lokalet. Og måske til sidst alle holde hinanden i hånden i den sidste scene. (Sådan endte en af spiltestene i hvert fald.)

Eks. Fra spiltest: Martin stod stadig vendt mod væggen efter den anden Ensomhedsscene. Hvorefter de andre spillere aktivt gjorde mere i det efterfølgende akt for at række ud til ham og gøre ting for ham. Hvilket resulterede i, at han i den næste Ensomhedsscene vendte sig mod de andre og tog et par skridt mod midten af lokalet.

Spillederens opgaver

Udover at forklare scenariet og lave øvelser i akt 0 er det din opgave at sætte og klippe scener. Akt 0, med casting og øvelser, er beskrevet i bilag 2 og der er lavet et oversigtsark over aktet i bilag 3, til brug under afvikling.

Setuppet til hver scene er i scenekataloget i bilag 5. Du klipper scenerne, når du synes, det er passende, men husk at scenariet har en langsom udvikling, så en smule akavet stilhed eller tomgang er ok. Spillerne skal have rum til at turde række ud, tilbyde deres hjælp eller sætte situationer op, hvor de kan gøre noget for hinanden. Der er dog mange scener så lad det heller ikke trække alt for langt ud.

I scenerne med kulturhuset er der en mindre birolle, som du spiller eller fortæller om, afhængigt af hvad du synes. Det er en, der arbejder på kulturhuset, der hedder Pia, som koordinerer med forfatterne til bøgerne, der skal oplæses og dermed ved, om de eksempelvis er forsinket. Men lad ikke birollen fylde for meget i scenen, det er rollerne der er i centrum. Der er ingen andre biroller i scenariet.

I alle scener med omverden (lokation og hverdag) er du velkommen til at komme med indspark som omverden, for at guide spillerne eller skabe oplæg til situationer der kredser om aktets temaer.

Det er sammensat fem playlister til *De Forunderlige*, én til hvert akt. Musikken er ment som underlægningsmusik og støtter op om de temaer der er i hvert akt. Playlisterne for akt 1-4 starter alle med det samme nummer, så dette nummer kommer til at fungere som et slags tema for ensomhedsscenerne. Du behøver dog ikke at koordinere disse sceners længde i forhold til musikken, start playlisten ved aktets start og lad den køre indtil aktet er færdigt. Scenariet kan sagtens afvikles uden musik, men vi anbefaler at bruge musikken hvis det er muligt. Til Fastaval skal du selv have udstyr med til at afspille musikken.

Playliste til akt 0: <https://open.spotify.com/playlist/29qkjwLzmTlGmlkNv2wau6>

Playliste til akt 1: <https://open.spotify.com/playlist/5Q9j3ds7K6QUox3Ki2Mz37>

Playliste til akt 2: <https://open.spotify.com/playlist/6zcJZjmLxFCLqR11yIyNaC>

Playliste til akt 3: <https://open.spotify.com/playlist/3BWvnzw74Pzn02Vs2xzfet>

Playliste til akt 4: <https://open.spotify.com/playlist/629qHRK15v1KRPA5sBfS28>

Scenegennemgang

I *De Forunderlige* er der et fast antal scener, som fører spillerne igennem rejsen væk fra ensomheden. Da hvert akt er opbygget forskelligt, kommer her en kort gennemgang af opbygningen af scenerne. De uddybende beskrivelser er i scenekataloget i bilag 5 og der er et oversigtsark over dem i bilag 4.

Akt 0 - se bilag 2

Her er en række øvelser, der hver især indfører spillerne i deres roller, lader dem skabe lokationerne, samt lader dem øve sig i de mekanikker, de efterfølgende akter bruger. Casting af roller er i dette akt.

Akt 1 – temaer: Fremmedgørelse, Begrænsninger, Ensomhed

Starter med en ensomhedsscene så vi ved, hvordan rollerne har det til at starte med. De næste scener er skiftevis lokations- og hverdagsscener, sluttende af med en scene i Kulturhuset, hvor alle roller er til stede. Hverdagsscenerne centrerer sig om, at rollerne bevæger sig fra til trygge til det utrygge.

I dette akt er det helt ok, hvis rollerne ikke har lange samtaler, og scener kan godt have stilletid.

Akt 2 – temaer: Usikkerhed, Turde række ud, Håb

Har samme scenestruktur som akt 1, startende med en ensomhedsscene, efterfulgt af skiftevis lokations- og hverdagsscener. I dette akt bliver roller parret sammen i scener, de ikke var med i i løbet af akt 1. Hverdagsscenerne fokuserer i dette akt på, at rollerne skal forholde sig til andre samt gøre noget for dem.

Akt 3 – temaer: Hjælpsomhed, Fællesskabsfølelse, Bekræftelse

Starter med en ensomhedsscene hvor spillerne kan få øjenkontakt med hinanden og tale til de andre roller (dog uden at tale sammen). Der er kun lokationsscener i dette akt, afsluttende med Kulturhuset, hvor de finder ud af, at litteraturaftenerne er aflyst.

Akt 4 – temaer: Tryghed, Ligesindede, Glæde

Starter som de andre akter med en ensomhedsscene, hvor spillerne her kan tage hinanden i hånden. Efterfølges af fire hverdagsscener. Herefter kommer en åben scene, hvor det er op til spillerne, hvad der skal ske. Det er der, hvor de normalt ville have været til litteraturaften, men spillerne skal nu beslutte, hvor de er og hvad de laver.

Aktet afsluttes med en ensomhedsscene, som repræsenterer epilogen, hvor de med deres position i rummet viser, om rollen blev ved med at se de andre roller eller ikke.

Inden spilstart

Før spillerne ankommer klip da temaerne ud fra bilag 6, så de er klar til at blive lagt frem i akterne.

Når spillerne er klar, start da gerne med at læse foromtalen højt for at forventningsafstemme med spillerne, den er i bilag 7.

- Foromtale

Følg op med en forklaring af hverdagstone scenariet sigter efter samt at det er de små ting, det handler om.

- Det handler om hverdagen
- Og om de små ting

Giv indblik i strukturen med de fem akter og forklar, at der vil være temaer, der bliver lagt frem til de fire af dem. At de vil have deres roller allerede i starten af workshoppen og at I bruger øvelserne til at skabe byen og introducerer rollerne.

- Fem akter
- Faste scener i de sidste fire akter
- Temaer til akter
- Roller allerede i workshop

Forklar derefter om de tre typer af scener:

- Lokationsscener: Fem faste lokationer. Roller kan interagere og snakke sammen. Men der må gerne være subtilt og stille spil i starten.
- Hverdagsscener: Én i fokus, de andre er omverdenen. Omverden skal tage udgangspunkt i temaerne. Omverdenen er en repræsentation af, hvad rollen oplever.
- Ensomhedsscener: Meta scene med ensomheden. Væggene er ensomheden.

Held og lykke med scenariet!

Characters

- appendix 1

Ivy

The mornings

The alarm clock bips at 6.10 AM.

At 6.15 I am out of bed.

I spend 22 minutes in the bathroom bathing, getting dressed (using the clothes I laid on the chair the night before), and brushing my teeth (left to right, up then down).

At 6.37 I put the coffee on and make breakfast (cheese and butter on a slice of white bread), and when the coffee is done, I take a seat in front of the window and look out at the street and the early morning. I put milk in my coffee, and I stir it 16 times clockwise, then I blow on it and take the first sip of the day. At this point, the clock has normally reached 6.47 and I have 23 minutes before I need to leave.

I love the mornings. They are calm and harmonic, and nothing goes wrong because everything is carefully planned for. I can relax when I am sitting with my coffee in front of the window. This is a place where I can let my mind wander.

Outside my window is a bird's nest. It is inhabited and I watch the birds fly in and out. That makes me happy. It reminds me of a fairy tale I once read, but of which I remember very little.

Sometimes I watch people on the street and I imagine what it must feel like to be like them. They live strange, chaotic lives. They let everything slide, wakes up at different times and don't have systems for how to brush their teeth or stir their coffees. But despite that, they often seem happy. I hear them laugh on the bus and I see them smile and greet each other when they walk past each other on the street. Sometimes they can, of course, be angry or irritable, but I would be too if I lived a life without systems. I don't understand them, and I never have. But they apparently understand each other and that is something I envy them. Most of the time I don't mind being alone (all in all it is easier that way), but I sometimes miss someone to talk to. I dream of knowing people with whom I could sit in silence without feeling awkward or left out.

When the time draws near to 7.05, my heart begins to beat faster. Then I know that I will have to leave soon.

I quickly wash my cup and plate and put on my jacket. I check that the light is turned off in the living room and turned on in the hallway and then I walk out the door of my apartment.

I lock the door behind me. Then I unlock it and lock it once more. And unlock it and lock it. I have to lock and unlock the door 7 times, The 8th time I lock the door it remains locked and I pull the door 3 times to make sure that it is really locked. It has to be that way. If I don't do it properly, it is going to annoy me for the rest of the day. If I do the counting wrong, I will have to go back in, take off my jacket, put it on again and start over.

The systems

The world outside my front door is chaotic, but I have my systems to help make sense of it.

There are 37 steps down to the front door. I count them each morning. The 22nd step has a blue spot, which I always wonder about when I pass it. It looks pretty. It is shaped like a bird.

On the way to the bus stop, I keep to the left side of the sidewalk. If someone approaches from the opposite direction, I look down and insist on staying to the left even if they try to go left as well. I know that they are staring at me. That is why I look down. Not to meet their gaze.

I don't like to bother anyone, but I have to follow my systems. They are important to me. They let the world make sense. I have been recommended to see a psychologist, to help me get rid of my systems, but I don't see them as an illness. They take up a lot of time and they make my life more difficult. But that does not mean that they are bad for me.

I take the bus to work. I have my little routines on the way. While I wait for the bus, I need to sit all the way to the left on the bench at the bus stop. If that seat is taken, I have to wait until the bus has arrived and then go and sit on the bench for a moment. I need to sit there for at least 25 seconds. Sometimes that makes me miss the bus, but that is ok because I always leave home in good time and can catch the next bus. And I like the bus stop. The words "Never quit" is painted in graffiti on the wall to the right. It feels comforting, almost as if the words were painted there for me.

Work

I work at in office with a lot of people. I like my work a lot. I make spreadsheets and organize budgets and other administrative jobs, but I mostly keep to myself. I am fine when I am sitting at my desk. All is in order there and I am normally never disturbed. My colleagues talk and laugh and sometimes I try to take part, but it is difficult. They are nice enough, but I know that they think I am weird. I have not told them about my systems. They would not understand. I can hide most of it, like when I count the steps to the bathroom or the coffee maker (I need to take precisely 12 steps to get to the bathroom door and 21 to the coffee maker). But sometimes I wish that I had someone I could talk to and laugh together with.

Normal days

All my days are adjusted to my systems. When I shop for groceries, I need to pay at the counter furthest to the left. To get a better chance for the left counter to be open, I found a smaller supermarket that only has three counters. If the left counter is not open, I have to wait. I pretend to look at groceries while discreetly keeping an eye on the counter to see if it opens up.

It can be time consuming to get the shopping done. I need to find the different items in a certain order, first fruit and vegetables, then bread, then dairy products, canned food and lastly all non-food products. Unfortunately, this order no longer fits the way the store is organized, so I have to go back and forth several times.

I always pause at the canned tomatoes and make sure that they are all aligned (with the image of the tomato facing outwards). I began doing this on one of the occasions when I was waiting for the left counter to open. And now I can't stop it.

If something happens that prevents me from turning all the canned tomatoes, it can throw me off my game for days. I get nervous and upset and I can't find inner peace. It can take days to recover from this type of breaks in the routine. Unless I can make up an excuse to go grocery shopping again and fix the canned tomatoes to restore peace and order in my inner world.

The Culture Centre

My home is my secure base where all is organized into systems and all is as it should be, but there is one other place, where I feel safe despite the presence of other people with their mess and chaos. It is an old Culture Centre which I have frequented for many years. It is familiar and organized. They have a board which shows all the upcoming events of the Culture Centre two months in advance.

The furniture is the same as always, nothing has been moved or changed. There is an old, blue grandfather clock, which still shows the time precisely. I don't know if anyone is setting the clock but being able to trust that it shows the time accurately, makes me feel safe.

And there is a bookcase with old books which always aligns perfectly. When I arrive at the Culture Centre I always make sure that the books are organized in the usual way, and if they are not, I place them in order depending on the colour of their bindings.

For the last five months, the Culture Centre has hosted a literary event on the first Tuesday of the month. Each month a new author is invited to read out loud from their book, which is then afterwards discussed. I have been at all these events. It has become part of my routine.

I always arrive early to make sure I can get the seat furthest to the left and in the back of the room. Before I set down, I get a cup of coffee. I stir it 16 times clockwise and then I take the first sip and I relax. I watch as people enter the room and get comfortable. There are always a lot of new faces but some have also become familiar.

There is a polite young man who often uses hand sanitizer. He is always setting up the chairs as I arrive. I would like to offer him my help but explaining to him my system for how to set up chairs (left side first, one row at a time, starting at the back of the room), feels stressful.

He is doing it almost right, anyway. He always starts in the back of the room to the left, placing my chair as the first one. And he uses hand sanitizer for every third chair, which is also nice and familiar by now. He always finishes on time.

Then there is the older gentleman who always moves very carefully. He makes me feel safe because he always arrives in the same way. I watch him arrive through the door to the hallway. He always arrives early, and he always sits on the couch in the hall for a moment before entering the room. Two months ago, he nodded at me and I nodded at him. I knew immediately that this could be dangerous, as this nod could become part of my system. It is very vulnerable to let others become part of the system because they can be so unpredictable. I was very nervous when he arrived at last month's literature event, but fortunately, he nodded at me again. I nodded back and all was as it should be once more.

The last regular guest at the literature events is a young woman. She always arrives late and sits in the back of the room close to the door and close to where I am sitting. She is tall, but crouches which make her look smaller. I always wanted to be taller. I think that everything must be a bit easier to comprehend when seen from above.

The tall woman is there every month. Maybe I will nod at her someday and make her part of my system.

The literature events are by now the highpoint of my month. After a while I often stop listening to the book being read out loud and instead, I close my eyes and I imagine that I am like everyone else and that I am sitting together with friends. And this one time a month, it almost feels true.

Shortly on family

I have never been close to my parents, but I still talk to my sister occasionally. But as my systems have become more set, it has become harder to meet and share experiences.

Summary

Ida is a young woman with OCD (obsessive-compulsive disorder), whose inner systems takes up most of her time. She never received any treatment and has never gotten an official diagnosis, as she has always found ways to make her life function. She is structured, thorough and reliable and she does not want to change who she is.

She misses having a community with other people but perceives them as chaotic which makes it hard for her to accept them into her scheduled life.

Once a month she attends the literature event at the local Culture Centre and that is the highlight of her month, as this is a social situation, she can handle being part of.

Martin

The germs

I always hated being sick. I hate the feeling of something being wrong inside my body. I feel it right away as a sneaking uncomfortableness, an alien force making its way into my system.

I get scared when I get sick. Sickness easily escalates. It can paralyze you or permanently damage your senses. And it can kill you.

As far back as I remember, I have been afraid of germs. I have this image in my mind from a cartoon I once watched, of germs being portrayed as an army of small, discussing creatures, trying their best to penetrate the immune system, which desperately tried to defend itself.

I always had a love for life. I love being alive and I love sharing this joy with others. And knowing that life is so amazing, makes it hard for me to understand how people can be so bad at taking care of themselves.

The breakdown

I do my best not to get sick and not to infect anyone else. I eat healthy, I exercise, and I do what I can to avoid germs. For many years I tried to be discreet about it. I know that my fear of sickness and germs is not normal. I tried to discreetly make sure, that the people I love was healthy and did not get sick. I made sure to make hand sanitizer available, bring extra scarfs for my friends when going out on cold days and so on. I fought hard to keep people healthy and I fought alone. And not only did I fight the germs, but I also had to fight the prejudice and ridicule from people calling me a hypochondriac and my fear of germs a phobia. In the end, it became too much, and I could no longer take it. The illnesses, which I had held at bay for so long, all came rushing in.

My doctor did not acknowledge the illnesses. Instead, he called it a breakdown. But I could feel how the germs got a hold on different parts of my body and occupied them with symptoms such as coughing, fever, pains in my joints, stomach cramps, migraines and other small illnesses which could each be the symptom of much more dangerous diseases. Diseases which could spread and escalate to fatal stages. I could have died, but I pulled through by isolating myself, staying in bed, keeping warm and eating all I could find of healthy food, pills and vitamin drink.

It is one and a half years since the sickness hit me. Even though the doctor did not understand the severity of the situation, he did understand that something was wrong. I got on paid sick leave from my job as a fitness instructor and personal trainer (a job I really liked because it enabled me to help others to get healthy and avoid sickness). Later on, I got on government sickness benefits and it has been that way since.

The friends and the sickness

To be on sickness benefits is not the worst. It gives me time and peace to take care of myself.

But it can also be lonely. I don't see my friends as often as I used to. They don't invite me as often as they did before. I assume that it has to do with my sickness (the thing my doctor called a breakdown). Maybe they are afraid of getting affected. Or maybe they are afraid that I can only talk about diseases and germs.

And maybe they are right. It does take up a lot of my time. I take a lot of precautions when I go out. I almost always wear gloves to avoid getting germs on my hands. I wear a scarf (even in the summer) which, if necessary, can be used to cover my nose and mouth if someone nearby starts sneezing. And I always bring a hand sanitizer. I get nervous around other people. They don't care about germs or the risk of infection. So, I often end up declining invitations from my friends. I am always so happy to receive an invitation and I almost always accept right away, but then as time draws nearer, it gets harder and harder for me to find the courage and energy to go. The last couple of times I got invited I did not even have the energy to cancel, I just did not show up.

I used to be so much for so many. I used to be the one they confessed in and who always remembered their birthdays, always brought small presents or send greetings. I miss that. I still do what I can, but it is a lot less than it used to be.

The other day I heard, that a friend of mine had become seriously ill. I wanted to visit him, but I could not face up to it, so I decided to send him a gift instead. I found his favourite chocolate, a book with poems, that I personally love and a cd with ocean sounds (because I know he loves sailing). But as I was about to send the gift, it occurred to me, that he might feel obliged to come by and say thank you, once he got better. And then suddenly a narrative started unfolding in my mind: he would come by before being completely well, sneeze in his hand without noticing, transfer the germs to the cup of coffee (which I would of course offer him) and then when I took the cup to clean it, the germs would immediately attach me, the disease would occupy my body and within a month I would be dead! I choose to send the gift anonymously. I just wrote, "from a friend".

I follow my friends on social media, but I seldom reach out to them. And even with social media and little gifts, I can feel that my old friendships have faded away. It is hard for me when they don't accept me as I am. I can no longer hide my fear of germs and diseases. It is too difficult and exhausting. But I miss intimacy and closeness.

A normal day

I find it easy to pass the time. When I wake up in the morning, I always use a moment to notice how I am feeling. At the side of my bed is a book of diseases. If I feel anything out of the ordinary, I look up the symptoms. If necessary, I find more details online, but to be honest, I trust my book more. I read about all the potential diseases and which pills or treatments I could take. If the disease is really serious, I call my doctor, but I try to limit the calls as much as possible (only 2-3 per week).

I write in my notebook about the diseases I need to pay attention to and which vitamins/medicine I should take. If there is something, I need which I don't already have at home, I write it on the shopping list on my refrigerator. I often draw a little flower or a smiling face next to it, to make it

look more friendly because if the shopping list looks friendly it somehow becomes easier to leave home. I try to combine all my shopping with my trips to the doctor to avoid leaving home more often than absolutely necessary.

When I am at home, I clean the apartment, read in my book of diseases, cook healthy food and exercise. I have a treadmill in the living room, and I run at least 20 kilometres each day (unless the disease is so bad that I have to keep in bed). I have a playlist with mixed nature sounds, which I listen to while running. Sometimes I close my eyes and I imagine that I am running around the world at superspeed while experiencing the most amazing places on the way.

When I go out, I put on plenty of clothes. Gloves, scarf and a hand sanitizer in the pocket. I try as far as possible to keep distance to others and to not touch anything. I avoid going at times when the store will be full and I know exactly what to get, so I quickly can get in and out. If the weather is good, I sometimes go for a run in the park. The park is on the way to the doctor, so it also happens, that I take the run through the park to avoid a bus full of snotty people even though the weather is cold.

I hate being at the doctor's office. The place is sterile but filled with sick people. I have changed doctor several times during the last couple of years. I finally succeeded in finding a doctor who took my diseases seriously. She never called me a hypochondriac and instead of telling me that I don't have any diseases she says, "right now I can't find the cause of your symptoms". And then she recommends some pills or tells me that I just have to keep taking care of myself.

I think it would be easier for me being out if I could be less helpful and friendly. One day a child asked me for directions. I could not hear properly, so I had to place my head closer to the head of the child and its small, red snotnose. After that, I had to spend several days in bed with a severe cold.

Balancing the wish to help others and the need to protect myself is hard. I can't help smiling at others and try to be polite. If I see someone drop something, I always pick it up. If I meet a homeless person on the street, I always give some money. I am getting good at tossing coins so I can avoid getting too close...

The Culture Centre

There is one place beside my home, where I enjoy coming. It is the local Culture Centre, which is placed a couple of streets from my home. I know the place inside out, with all its little peculiar details. There is the old, blue grandfather clock which I always set when I arrive. It has a unique sound and some weird little ornaments. I found the key to the grandfather clock hidden away in one of the clocks little ornaments and since then I have felt responsible to make sure that the clock is always showing the time precisely. And there is the bookshelf with the old books which I make sure to dust off and arrange nicely. I am always very careful not to damage the fragile pages, but old books collect dust and dust is filled with germs.

The Culture Centre is always clean and nice. I have been helping out there for years and even though I am not there as often as I used to be, I still help out at some specific events. I have taken the responsibility to set up for the monthly literature event. I make coffee, set up chairs and clean

the space after everyone else has left. It is easy and doable, and I can keep to myself. The literature events consist of an author reading out loud of her or his book and then a discussion.

Even though I never talk to anyone, I still get a sense of community around the literature events.

There are always new people coming, but also some regulars. There are three people in particular who I always notice at the literature events. I almost feel that I know them and even though I have never talked to them, I almost feel like we are friends.

The first one arriving is always the same lady. She comes at the exact same time each month, well before anyone else. She arrives while I am arranging the chairs and she sits down at the same chair each time (in the back, furthest to the left), so I always make sure to put that chair out first. I have been secretly watching her. She likes routines, so I try to set the chairs in the same order each month. I really wish that I could talk to her, but she keeps to herself and taking the initiative requires a bit of courage.

The second one to arrive is an elderly gentleman. He always takes a rest in the couch in the hallway before entering the room. He is obviously a bit fragile, but as far as I can tell, he is not sick (at least not in any contagious way). I discreetly bring him a cup of coffee when he has taken his seat. He seems like the type who wants to take care of himself and don't like asking for help, so to make it seem more natural, I get a cup of coffee for myself as well and sit down and drink it next to him. I feel safe by his side. When he coughs, he always uses a handkerchief and he smells of soap. We sometimes exchange a few words, but we never had a real conversation.

The last one of the usual guests to arrive, is a younger woman who is unusually tall, has intelligent eyes and seems shy. She sneaks in and sits in the back of the room. She seems insecure, so I have tried smiling at her a couple of times, but I don't think she notices.

The literature events are always the highlight of the month. I never feel lonely here. On the contrary, I feel like I belong, despite my diseases and my fear of germs.

Short on family

I never knew my dad, but I have always been close with my mom. At least until disease and old age took a hold of her and I had to move her to a home for elderly people because I could no longer take care of her. After I got sick myself, I can no longer visit her, but I call her often.

Summary

Martin is a younger man who suffers from a strong germ phobia as well as hypochondria.

Martin is friendly and has a strong urge to help others, but his fear of germs makes it difficult for him to get close to other people, out of fear of being affected with deadly diseases.

Once a month he is responsible for setting up a literature event in the local Culture Centre and that is always the highlight of the month because it allows him to feel safe in the company of others.

Peter

Osteoporosis (fragile bones)

All people have their problems. That is life, they say. Just because things are difficult it does not mean that they ought to be different. Having battles to fight is not the same as needing other people's pity.

I once read a book that made a big impact on me. I don't remember the title or the narrative for that matter, but I remember one of the main characters saying: "No one can take away my dignity". And I took that to heart.

Since I was a child, I have had Osteoporosis. This means that my bones are unusually fragile and easily bends or breaks. It also means that I easily get tired and that I can't walk too far or move too much at a time. They call it an "illness". I don't. I am not ill. I am not in any kind of chronic pain, I just need to be extra attentive and take care not to fall or strain myself.

My body has always been fragile, but it has gotten worse as I got older. I used to be able to work at a desk, but when I reached my forties, my doctor told me, that unless I wanted to die young, I would have to slow down. I resisted for a while, but in the end, I went on early retirement. I guess the doctor's words had made an impact after all. I don't want other people to consider me ill, but I do want to live a long life. I still have much to live for.

Curiosity and work

I have always read a lot. Deep down I always felt a bit secluded from the rest of the world, because there were so many things I could not do. I spend a lot of time sitting and watching my surroundings and making up little stories about the people I saw. Fortunately, I got a baby sister who was a lot younger than me, so I had someone to whom I could tell my stories.

Shortly before turning 20 I got my first part-time job and that changed everything. The work in itself did not matter (it was an underpaid job at an office), but it allowed me to be among other people and as long as I was careful, I could pretend to be like everybody else. No one needed to take special care of me, because I was paying attention and could take care of myself.

But even though I had now become part of the world, I have never stopped watching my surroundings and the people I encounter. I would like some close friends, but it has become more and more difficult to connect with others as I have gotten older. I don't want to be a burden to anyone, and I don't want anyone's pity or to be perceived as an old, invalid weirdo. It can be easier to retain your dignity at a distance. To gain close relations require the courage to open up and be fragile and I am not sure I can do that anymore... But I often dream about it. I sometimes feel lonely. But that is just one of those things. Everybody has their battles to fight.

Normal days

I make sure to get out every day. I go to the supermarket (even though I have to have the groceries brought to the door). It is a small supermarket, but it has its funny details. The automatic doors don't open at the same speed and there is a sticker with a smiling three on the inside of the refrigerator door. It does not serve a purpose there, but it has been there for a long time and I often wonder whether it has been forgotten or if it contains a secret message.

In the summer I sometimes sit in the park and read, and I am often at the doctor's office, which is fortunately only a single block away from my home.

But there is especially one place where I really enjoy coming and that is the local Culture Centre. I go there several times a week. It is not far from my home, but I need to plan the route carefully and I always leave in good time.

My legs get tired quickly. And when my legs get tired, I can easily lose balance.

It feels like I lose contact with them. I can no longer trust that they will carry me. When my legs get tired, I have a hard choice to make. If I increase my speed I risk falling over, because it becomes more and more difficult to keep balance. It also becomes harder to avoid the little traps which are always present on streets and sidewalks. Sudden movements or carelessness from other pedestrians. Uneven stones, empty cans, slippery garbage or other items that can make me fall. But on the other hand, if I go slow and don't manage to reach a resting place in time, I risk my legs collapsing underneath me making me fall over.

I hate falling over! It is awkward and embarrassing. I don't have the strength to get myself back on my feet. And I get frightened. And then I have to lie there on the ground, avoiding the pitiful gazes and well-meaning questions from people passing by while I gather the strength to get back up. I do not want anybody's help! That would not be dignified.

I dress respectably. And I take care of my teeth and hair. I keep my clothes neat and iron my jacket and shirt every day. And I keep two polished coins in my inner pocket because of an old superstition (or maybe it was a story I made up, but you can never be too careful). I walk proud with my back straight and make sure not to show when I get tired or find it difficult to keep balance. I smile politely to the people who keep their distance and disapprovingly ignore the ones who walk too close or moves too violently.

I walk with a cane. I have done so for the last 5 years. My doctor has told me several times, that a walker would make my life easier (and has even mentioned the possibility of a wheelchair), but I refuse. At least for as long as I possibly can.

I walk to the Culture Centre each Monday, Friday and Sunday. And the first Tuesday each month. With the exception of my own home, the Culture Centre is the safest and most pleasant place I know.

It has old furniture and a comfortable atmosphere. There is a blue grandfather clock with intricate patterns and ornaments that looks like a secret map or a beautifully drawn letter. And there is an old bookshelf. It has old books about forgotten subjects which I sometimes read, but always quickly give up on, because the language is heavy and slow. But I always place the books in an orderly fashion and sometimes I switch them around just to see if a secret door should open somewhere.

Sometimes the time between Monday and Friday can feel very long. At the Culture Centre, I participate in three different classes: cooking, photography and portrait painting. I never talk to anyone, but there are several other students in each of the classes, to whom I sometimes smile or nod. And who smiles and nod at me. And I know who everybody is. I watch them carefully. I have a good eye for detail. And I like other people. At a distance...

The literature events

The first Tuesday in each month the Culture Centre is hosting a literature event. For me, that is always the highlight of the month.

The book of the month is being announced in advance, so the ones who want to read it have the time to do so. At the literature event, a couple of chapters is being read out loud by the author and afterwards, there is some loose talk or themed discussion and of course coffee and cake available during the entire event.

I always make sure to read the book in advance. It is a good opportunity to read some interesting works, which I might not otherwise have known about. I never participate in the discussions, instead, I sit and watch the people around me. There are a few people who are always there. Three, in particular, I have noticed.

There is the tall, young woman who sits in the back of the room and who always arrives a little late. She seems shy and insecure. But her eyes are intelligent, and she carefully follows both the reading and the discussions (even though she never says anything). In my personal stories, she is a professor despite her young age. She has discovered a distant solar system but has not told anyone about it yet. She likes keeping her secrets.

Then there is the woman who always sits at the same seat at the wall. She never speaks and at the beginning of the evening there is something nervous about her, but as the night progresses, she relaxes more and more. When the evening is coming to an end, she gets tense again. There is something in her eyes. I think she is a dreamer like me. She doesn't really listen to the reading, but I think she is sitting there creating inner worlds. And I wish I could hear what she is sitting there dreaming about. I sometimes nod at her and then she gives me a nod back and that makes both of us happy.

And there is the young man who is setting up the space and cleans up after the literature events. He almost always wears gloves. The only times I have seen him take off the gloves is when he spritzes his hands with a hand sanitizer he apparently always carries in his pocket. Sometimes he gets me a cup of coffee even though I don't ask him to. Then he takes a cup of coffee for himself as well and he sits down next to me and silently drinks it. I like that. I have made up several stories about him. He seems friendly. I imagine that he has the kind of work where he takes care of others. Maybe he is a nurse. Or a secret agent who occasionally saves the world, but who in between his agent duties also makes time for smaller assignments like preparing the literature events.

In my fantasies, the four of us know each other. In there, we are friends who sometimes meet for coffee or talk about the lives we each lead. I know that my stories are probably not true, but whoever my "almost-friends" actually are, I am sure they are way more exciting and complicated than I could ever imagine. Maybe I will ask them sometime.

Short on family

My parents passed away long ago, but I have my sister and her two teen children. We slowly lost contact, which I think was mostly my fault. I often dream of sitting with my niece and nephew telling them stories as I used to do with my sister growing up.

Summary

Peter is an older gentleman, who has had osteoporosis his whole life, which means that his bones easily break or bend so that even small accidents can have big consequences. Peter is not in pain and he has no other symptoms, he just always needs to be careful and his body easily tires. He has a great imagination, he likes other people and he is very curious.

Peter walks with a cane, but he has so far refused to get any of the other help supplies, which could have made his life easier. He is afraid that it would get more difficult to keep his dignity if others could see how fragile he actually is.

He often goes to the local Culture Centre and is especially looking forward to the first Tuesday in the month, where he attends the literature event and meet the three people who have caught his curiosity and won their own place in his inner stories.

Louise

The height

I hate getting attention. I hate getting attention because I know, that I only get it because of my abnormal height. I often wish that I could find a hole to hide in, but it would have to be a very deep hole to be able to contain me. And I know that I can't hide forever.

Already in the 9th grade, I was taller than my parents. And it did not stop there. I kept growing until I was higher than everyone else, I know.

There is nothing actually wrong with my body, I am not sick, and I am not in pain, my body parts are not out of proportions. I am just unusually tall.

I almost always have to bend my head when I walk through a door.

I almost always crouch over to seem smaller than I am, but even then, I am still a head taller than people around me. My neck and shoulders have begun to hurt and my doctor tells me to keep my back straight. That is easy for her to say. She is not the one who is abnormal.

I never cared too much about my appearance. I just want to be normal. I can feel people staring at me. I always look away. I look at the sky above me or at the ground far below me. I know, that the stares are not friendly. Children point at me when I pass them. I try to walk silently not to scare them.

Sometimes I feel lonely. I don't have any close friends and I never had a serious boyfriend.

Sometimes I bring a guy home with me. Then we spend the night together and for a short while I feel close to another human being. But I know that it is not going to last. I know, that it is not love and probably not even attraction, but rather a weird fetish for tall women. Some men like feeling small... Most of them are polite enough to ask for my phone number when they leave. I always give them the wrong number. I know, that they are not going to call me anyway and giving them the wrong number allows me to pretend that it is my choice.

It has been many years since I had close friends. It is difficult to get close to others when you can't show them who you are deep down. When I am with other people I most often try to do as they do. To have the same opinions and the same body language. I hide my intelligence and focus on making others feel comfortable. Sometimes I feel invisible. It is better that way. It is better to be invisible than grotesque.

I dream of being accepted for who I am. It would be amazing to have someone with whom I could share my thoughts.

Work

I have always been intelligent. That is fine. It creates some opportunities. I have a good job which allows me to work from home. I am good at finding solutions to problems that others might not see. I can see connections and bring elements together which might not be obvious to other people. It is

a good skill to have and something which is in great demand. I don't like taking initiative (because that requires me to stand out), so instead, I solve other people's problems. I have clients from all over the world and I communicate with them via online meetings. That is fine. When we are not in the same room, they cannot see how tall I am. I adjust the seat of the chair to be as low as possible and I make sure to angle my computer screen in a way that makes me look normal.

I really like my work. It is wonderful to feel that I am helping others and I love intellectual challenges. It is the social elements that are difficult.

Normal days

My days are very different. That is fine. I thrive in chaos as long as I know what is expected of me.

Most days I stay at home. When I am alone, I usually feel good. There is a lot of things I enjoy. Music, good movies, good food, little projects. I love to immerse myself and to get swept away in beautiful music or wonderful paintings. Close to my window I have an easel with a painting which I have been working on for years. I love to paint, and I often sit down in front of the painting. I look at it for a while and then I add a detail or changes something which no longer fits in. This is my small, secret world and when I work on the painting, I can totally forget myself. Then I feel like part of everything else and that makes me happy. But as soon as I am out among other people, I feel the gazes and I am reminded that I am too big and that I do not fit in.

I love cooking, but I hate grocery shopping because I am taller than any of the shelves and visible from all over the store. I often buy a lot at once, so I don't have to shop too often and I shop at times when I know that there are not too many other people in the store. I have my online meetings at all times of the day, so my schedule is often blank at times when other people are at work.

I love nature and I love going for walks. There is a beautiful park close to where I live. I sometimes go there to collect my thoughts. I sit in the grass or touch the leaves, closes my eyes, breathe deeply and feel that the world is much larger than me. I discreetly search the ground for beautiful rocks or other small treasures. If I find something, I collect it in a small purse which I always have in my pocket. I like bringing a bit of the park home with me. I love the feeling of the sun on my skin on warm summer days, but when the weather is nice, there is always a lot of people in the park, so I most often goes for walks when the weather is cloudy or rainy. That is also fine. I like the rain.

The Culture Centre

There is one place where I enjoy coming and that is the local Culture Centre. It has nice, big rooms and the atmosphere is pleasant. I know all the details of the place by now. There is an old, blue grandfather clock with weird ornaments and a reassuring sound. It reminds me of a watch my grandmother had, and its tiny ornaments and funny shapes inspire me to paint. And there is a shelf with old books, which I sometimes read. The language is old-fashioned, but the stories are good and if I don't know what to do about myself, I can always take a book and disappear into the story.

The Culture Centre is hosting a lot of events. I do not like to attend events where I need to participate actively, but I like to attend concerts, talks and readings.

The first Tuesday of every month the Culture Centre is hosting a literature event. I always attend and I schedule my online meetings to make sure that I have the time to go. Every month a new book is in focus. The book is announced some time in advance and I always make sure to read it before going to the literature event.

I always arrive as the last person, so I can sneak in and take a seat in the back of the room. The evening always starts with a few chapters from the book being read out loud by the author. Afterwards, the book is discussed. I don't participate in the discussions, but I like to listen to both the discussions and the readings. I make sure to sneak out before the evening is over. That way I don't have to deal with judgmental gazes.

I like the people who attend events at the Culture Centre. At least the few people I have noticed – often I am more attentive to how others see me than who they are.

There is a nice, older gentleman who always attends the literature events. He looks friendly and sometimes he smiles at me, but I never know how to react, so I just pretend not to notice. I watch him discreetly when he once in a while makes a comment because he seems to always have an interesting and different approach to things. I would love to talk to him because he seems like an exciting acquaintance but so far, I have not dared to.

Another person who always attends the literature nights is a woman who always has the same seat, furthest to the left in the back of the room. I have noticed that she often closes her eyes when she listens to the reading. She looks so peaceful, but when the evening is coming to an end it is as if she gets more alert and controlled. I feel the same way. I like her a lot. Maybe because she also seems out of place. I wish I dared to talk to her.

The last one I have noticed is a young man. A funny detail about him is, that he always wears gloves. But he seems very friendly. I like his smile and the way he interacts with others. I have sometimes observed him get a cup of coffee for the elderly gentleman. I wish that I also knew someone who would get coffee for me. If I got to know him, he would probably not mind getting me stuff, but I can't bring myself to take the initiative.

The literature event is the highlight of the month. I wish I could have more safe and enjoyable evenings among other people. And most of all I wish, that I had someone with whom I could share such evenings. It would be nice to be able to stay after the event was finished. I could sit at a table with other people, drink coffee and discuss the books. But I don't really know how to find the courage for this.

Short on family

I grew up in a nice and loving home, but I seldom see my parents these days, because they moved to Spain. We chat through skype once a week. They don't understand why I see my height as a problem and just tell me to straighten my back and be proud of myself. Easy for them to say.

Summary

Louise is a young, unusually tall woman. She thinks, that her height is her biggest problem, but actually, it is her social anxiety.

She has neck problems because she is always crouching in an attempt to look smaller than she is.

She is intelligent and good at finding solutions and connections which might not be obvious to others, but she often hides her talents because she is afraid to be different. She thinks that her surroundings judge her because of her height, so she tries to avoid attention.

Her social anxiety makes it difficult for her to do a lot of the things she loves doing, but there is one social activity that she maintains and that is the monthly literature event at the local Culture Centre. Here she can listen discretely and sit together with others without feeling seen or judged.

Akt 0 – Workshop – bilag 2

Casting

Fortæl spillerne at de nu skal høre en tekst om rollerne og at de bagefter gerne må byde ind på hvilken rolle eller roller, de kunne tænke sig at spille.

Mind spillerne om at dette er et feelgood scenarie, så hvis de synes en af rollerne lyder lidt for svær og “close to home”, så skal de vælge én af de andre roller. (Eks. En spiller med bakteriefobi skal ikke spille Martin.)

Læs:

Et sted i verden, i en by fyldt med mennesker, gader, parker, huse og hjem, ligger et hus, der i mange år har fungeret som kulturhus for områdets beboere. Det har ikke ændret sig meget gennem de sidste ti år, men det er rent og pænt og stemningen er god og venlig.

Kulturhuset har mange arrangementer og ét af dem er en litteraturaften, som bliver afholdt første tirsdag i hver måned. Hver måned er en ny bog i centrum. Passager fra bogen bliver læst højt og derefter bliver bogen diskuteret. Disse arrangementer har skiftende deltagere, men fire personer har trofast indfundet sig hver eneste gang.

Den første, der kommer, er en yngre mand. Han er i god form, og han har et opmærksomt blik og en venlig udstråling, men der er også noget lettere nervøst over ham. Han holder en høflig afstand til andre, han ser lettere panikslagen ud, når nogen hoster og han spritter konstant hænderne af. Når han ankommer, begynder han straks at sætte stolene frem. Det er hans opgave. Han gør rummet pænt.

Den næste, der ankommer, er en kvinde med opmærksomme øjne og præcise bevægelser. Hun ankommer altid på præcist det samme tidspunkt og sætter sig på den samme plads. Hun tager en kop kaffe, putter mælk i og røre rundt 16 gange mod uret. Så sukker hun dybt og ser man nøje efter, kan man se, hvordan hun langsomt begynder at slappe af.

På dette tidspunkt er en ældre herre ofte ankommet og har sat sig til rette for et kort hvil i sofaen på gangen udenfor lokalet. Han er pæn og ordentlig i tøjet. Han udstråler en distanceret værdighed, men øjnene er nysgerrige og følger opmærksomt med i alt, hvad der foregår. Ser man godt efter, kan man se, hvor træt han er og hvor få kræfter han har, men han gør sit bedste for at skjule dette.

Den sidste, der kommer, er altid ung kvinde, som ankommer kort før, at arrangementet starter og sætter sig nede bagerst i salen. Hun er usædvanligt høj, men krummer sig sammen og gør hvad hun kan for ikke at skille sig ud. På trods af sin højde er hun god til ikke at gøre sig bemærket. Hun blender ind og gør som alle andre, men hendes øjne er usædvanligt intelligente og bag den generte facade gemmer sig hemmelige drømme og øjeblikke, som ingen andre ser.

Én gang om måneden mødes disse fire mennesker til kulturhusets litteraturaften. De føler sig alle som fremmede. Føler sig anderledes og udenfor. De kender endnu ikke hinanden, men det kommer de til.

Opsummer kort rollerne for spillerne og lad dem så byde ind på, hvad de vil spille:

Martin: En yngre, hjælpsom mand, der ofte bruger håndsprit.

Ivy: En opmærksom kvinde med præcise bevægelser, der godt kan lide rutiner.

Peter: En ældre, nysgerrig herre, der har trætte ben.

Louise: En yngre, intelligent kvinde, der er usædvanlig høj og som ikke vil skille sig ud.

1) Finurlighed og spiller opvarmning

Den første øvelsessekvens handler om finurlighed og har samtidigt til formål at varme spillerne op, lære dem at fortælle sammen og give dem et første indblik i deres roller.

Bed spillerne om at sætte sig i en rundkreds.

Bed dem om efter tur at beskrive en ting/situation/person, som de finder finurlig. De må gerne bygge videre på hinandens ideer (men kan også starte nye ideer).

Tag et par omgange cirklen rundt hvor spillerne på denne måde skiftes til at beskrive noget finurligt.

Bed spillerne om at gå rundt i lokalet.

Bed dem om at blive opmærksomme på, hvordan de har det i kroppen lige nu og hvilke tanker, der går gennem deres hoveder.

Bed dem så begynde at lægge mærke til detaljer i lokalet, som på den ene eller anden måde virker spændende eller finurlige.

Lad dem efter tur pege på en detalje i lokalet og lad alle spillere samles om denne detalje og sammen fortælle en historie om, hvorfor denne detalje er så særlig eller finurlig (måske har den en særlig historie eller hemmelig funktion, som ingen andre kender). Instruer spillerne i at lytte til hinanden og tage sig tid, når de fortæller sammen. De skal prøve at fokusere på små særlige detaljer og på at se verden på en måde som er en smule anderledes, uden at være helt tosset.

Bed spillerne om at sætte sig så de sidder behageligt og om at lukke øjnene.

Bed dem om at finde deres roller og bed dem om, som deres roller, at overveje følgende spørgsmål: (hold et ophold mellem hvert spørgsmål så spillerne kan nå at tænke over dem)

1. Hvordan ser dit hjem ud? Er der et særligt sted, hvor du føler dig tryk?
2. Hvad er de små finurlige ting, du gør i din hverdag?
3. Hvordan føles det at forlade dit hjem? Hvad er det første du ser eller gør, når du går ud ad din hoveddør?
4. Hvad lægger du mærke til i din omverden? Mennesker, steder, detaljer?
5. Hvad er det i interaktionen med din omverden, som føles svært eller farligt for dig?
6. Hvordan hjælper du ubemærket din omverden?
7. Hvad er det, du bliver ved med at håbe på, selvom det endnu aldrig er sket? Er der nogen, du håber at høre fra? Noget du gerne vil gøre, men aldrig gør? Noget du håber vil ske?

2) Lokationer og lokationsscener

Den næste øvelsessekvens går ud på at beskrive lokationer. Én lokation ad gangen.

Spillerne beskriver sammen lokationen, mens de fysisk viser, hvor forskellige detaljer er i forhold til hinanden ("Her står bænken. Der er søen" osv.)

Efter at en lokation er beskrevet, spiller spillerne en lille scene på lokationen (scenerne skal være korte, 1-2 minutter) og for hver scene får spillerne nye instruktioner til, hvordan de skal spille, indtil spilstilen til sidst kommer til at minde om den, de får i lokationsscenerne.

Kulturhuset

Du sætter scenen ved at beskrive et par detaljer om kulturhuset. Kulturhuset har ikke ændret sig meget i de sidste mange år, men det er et rart sted at være.

Bed spillerne om sammen at beskrive kulturhuset, mens de viser hvor forskellige detaljer er i forhold til hinanden.

De skiftes til at beskrive en detalje eller at bygge videre på detaljer, andre har beskrevet.

Når spillerne sammen har beskrevet kulturhuset, beder du dem om hver især at forestille sig kulturhuset set fra deres rolles synsvinkel. Hvilke små finurlige eller særlige detaljer ville de hver især lægge mærke til?

Bed spillerne om at finde deres roller og subtilt og uden ord spille en lille scene, hvor alle rollerne er i kulturhuset. De kan interagere lidt med hinanden, men det primære fokus er på deres egne roller, deres kropssprog og hvordan de er, når de befinder sig på et sted, hvor de er trygge. (Gør scenen kort, ca. 1-2 min.)

Supermarkedet

Start som før ved at sætte scenen og denne gang fortælle om supermarkedet, at det ikke er kæmpestort og ikke er noget indkøbscenter.

Lad så spillerne sammen beskrive supermarkedet, stadig set fra rollernes synsvinkel. Lad dem derefter hver især forestille sig hvilke finurlige detaljer, deres roller ser (eller hvilke særlige ting de gør) i supermarkedet.

Bed spillerne om at finde deres roller og spille en lille scene i supermarkedet, denne gang har de alle fokus på lokationen og hvordan, rollen agerer i et supermarked. De kan forestille sig deres egne små vaner eller rutiner, hvordan det føles at være anderledes i et offentligt rum og hvordan deres individuelle problemer kan skabe problemer for dem selv.

Venteværelset

Start som de andre gange med at sætte scenen (fortæl at der er en reception i forbindelse med venteværelset) og lad så spillerne beskrive venteværelset sammen. Stadig set fra rollernes synsvinkel og fortsat med små finurlige detaljer, deres roller har skabt, set eller oplevet i venteværelset.

Bed spillerne om at finde deres roller og spille en lille scene i venteværelset, denne gang har de alle fokus på de andre roller og hvordan deres egen rolle ikke tør interagere med de andre (og muligvis føler, at de andre roller dømmer dem). Spillet er stadig subtilt og uden ord og spillerne kan lege med at bruge øjenkontakt (eller mangel på øjenkontakt), fysisk afstand og hvilken vej de vender i forhold til andre, til at udforske rollernes ensomhed eller akavethed.

Parken

Start som de andre gange med at sætte scenen. Fortæl spillerne at parken har en bæk og en lille sø eller bæk, men alt hvad der ellers er, er op til dem.

Lad så spillerne sammen beskrive parken og placere de forskellige detaljer i forhold til hinanden stadig med fokus på finurligheder.

Bed derefter to af spillerne om at finde deres roller og spille en lille scene i parken.

De andre to spillere iagttager spillet, men har mulighed for, i korte glimt, at spille omgivelserne i scenen (beskrive små detaljer ved lokationen, beskrive handlinger eller kortvarigt spille folk, som går forbi). Fokus er på de to roller, der er i scenen, så når omgivelserne blander sig, er det for at fremme disse to rollers spil.

Efter et par minutters spil bytter spillerne, så de to der var omverden nu, er roller i scenen og omvendt.

Stoppestedet

Start som før med at lade spillerne beskrive lokationen sammen. Fortæl dem, at det ikke er en station men et busstoppested med en bæk man kan sidde på.

Bed derefter to af spillerne om at spille en lille scene som deres roller (sørg for at spillerne bliver parret på en anden måde end under scenen i parken). Disse to spillere spiller deres roller i scenen som før.

De to andre spillere er igen omverden og kan forsigtigt påvirke spillet. Denne gang er deres opgaver at pege på små subtile detaljer og at se hvordan, de kan få små finurlige detaljer i omgivelserne til at blive relevante for rollerne i scenen.

Efter et par minutters spil bytter spillerne, så omverdenens spillere spiller rollerne i scenen og omvendt.

3) Hverdagsscener

Den tredje øvelsessekvens handler om at øve hverdagsscenernes muligheder.

I denne sekvens tager du rollen som fokusperson og lader spillerne afprøve, hvordan de kan spille omverden.

Bed spillerne om at stille sig i en cirkel og stil dig selv i midten.

Fortæl spillerne, at I nu skal øve en scenetype der hedder "hverdagsscener". I spillet kommer rollerne til at skiftes til at være dén, der er i fokus i en hverdagsscene, men for at øve hvordan scenerne virker, vil I nu prøve at spille en scene, hvor du (spillede) er fokusperson.

Fortæl dem, at i denne scene er det Pia (der arbejder på kulturhuset), som er fokusperson, mens spillerne portrætterer Pias syn på sin omverden.

Fortæl dem, at du vil beskrive en hverdagssituation fra Pias liv og at det er deres opgave efter tur at komme med detaljer omkring, hvad Pia oplever eller hvordan hun oplever situationen.

De skal holde fokus på Pia og hendes oplevelse og kan for eksempel beskrive:

- konkrete detaljer ("en mand går forbi og kigger" eller "hoveddøren binder"),
- sanselige detaljer ("luften udenfor er kold"),
- tanker ("du kommer i tanke om, at du har glemt at slukke ovnen"),
- oplevelses ("det føles som om alle stirrer på dig" eller "luften er tæt, næsten kvælende og et øjeblik føles det som om hele verden skrumper ind omkring dig")

Bed dem om at holde beskrivelserne korte (i det mindste i denne øvelse), men fortæl dem også, at dette kun er en øvelse, så de kan prøve ting af og se, hvad der virker for dem selv.

Fortæl hvordan Pia går ud ad sin hoveddør om morgenen (hold dine beskrivelser korte, så fokus er på spillernes indspark og så sekvensen får et godt flow). Du er velkommen til at bruge måden hvorpå du sidst forlod dit eget hjem som inspiration.

Vend dig derefter mod den første spiller og lad vedkommende komme med et indspark til Pias oplevelse af sig selv eller sin omverden.

Beskriv Pias reaktion på dette input og vend dig så mod den næste spiller og lad denne komme med et input, som du reagerer på og fortsæt, på denne måde indtil alle fire spillere har influeret Pias hverdagssituation.

Tag derefter en runde mere (stadig med Pia i centrum), men bed denne gang spillerne om at hjælpe Pia med at se det finurlige i verden omkring sig. Scenariet skal gerne holde sig indenfor en realistisk virkelighed (ingen drager eller portaler), men må gerne hinte til noget uforklarligt (et glimt af et mærkeligt klædt menneske, et uforklarligt brev under en dørmåtte, en kat der kigger som om den ved noget vigtigt eller en pludselig duft af sommer, der tilsyneladende kommer ud af det blå).

Tag en runde mere med Pia som fokusperson og bed denne gang spillerne om at beskrive de detaljer for Pia, der får hende til at føle sig fremmedgjort og udstødt.

Tag en sidste runde, stadig med Pia som fokusperson og med de samme temaer (fremmedgjort og udstødt) og bed denne gang spillerne om at tale højere og lade verden være endnu mere modbydelig, indtil scenen når et punkt, hvor du eller de føler, at det er nok.

4) Ensomheden

Den sidste del af akt 0 handler om fællesskab og ensomhed. I denne del øver spillerne deres forhold til ensomheden, hvordan ensomhedsscenerne spilles og hvordan ensomheden påvirker rollernes kropssprog.

Bed spillerne om at stille sig tæt sammen midt i lokalet og holde i hånd.

Bed dem om at finde deres roller og at lade deres roller tænke tilbage på en tid i deres liv, hvor de følte, at de var en del af et fællesskab eller havde nogle nære relationer.

Fortæl dem, at det, I nu skal spille, er en slags metascene, hvor rollerne kommer til at tale om fællesskabet, de har haft (symboliseret eller kropsliggjort af nærheden med de andre) og om hvordan ensomheden tog over (symboliseret ved rummets fire vægge).

Jo tættere de er på de andre spillere, jo tryggere føler rollerne sig og jo tættere de kommer på væggene, des mere ensomme bliver rollerne.

Bed de fire roller om at beskrive følelsen, de engang havde af fællesskab eller nærhed.

De kan alle fire beskrive samtidigt, hvis de har lyst eller de kan lytte og lade sig inspirere af de andre roller (det er dog spilleren og ikke rollen, som kan høre andre, situationen er ikke noget rollen oplever konkret, men mere en repræsentation af hvad der foregår i rollens hoved).

Når spillerne har talt lidt om fællesskab, beder du dem om langsomt at rykke væk fra hinanden, mens de beskriver, hvordan ensomheden langsomt tog over.

Når de ikke længere fysisk er i kontakt, kan du bede dem om at vende sig mod væggen og nu fokusere på at fortælle om ensomheden og deres forhold til denne.

Når de hver især har nået en væg, beder du dem om at beskrive ensomheden i deres hverdag. Den kan være hård og tung, men kan også være velkendt og tryk.

Når de har snakket lidt til væggen om deres ensomhed, beder du dem om at slappe af et øjeblik og fortæller dem, at under scenariet vil deres roller potentielt gennemgå en modsat udvikling. Der vil være en generel bevægelse, hvor de alle starter med at have front mod hver deres væg, men at de, hvis rollerne begynder at stole på hinanden, kan vende sig om og begynde at gå ind mod hinanden. Og at du vil sørge for at guide dem og fortælle dem, hvilke skridt de efterhånden kan tage.

Bed spillerne om at finde tilbage i deres roller og at holde fast i ensomheden.

Bed dem om at begynde at gå rundt mellem hinanden, mens de fokuserer på deres egen rolle.

Bed dem om at finde rollens kropssprog og særheder (dukke sig, gå forsigtigt, spritte hænder eller kopiere eksakte mønstre).

Bed dem om at begynde at inkorporere fornemmelsen af, at nogen kigger på dem på en fordømmende måde. Og at lade dette påvirke deres kropssprog.

Bed dem om at kigge rundt og forestille sig, at de er omgivet af fremmede, som alle virker normale og populære. Og om at gå ind i fornemmelsen af ensomhed, af at være anderledes og af længsel efter at lære andre at kende. Om at være udstødt. Om at mangle nogen at dele oplevelser med. Om at være alene med ensomheden.

Bed dem om at mærke efter hvor i kroppen, de kan mærke ensomheden? Hvor den altid nager og gnaver?

Bed dem om at finde et sted, hvor de kan være alene, væk fra andres dømmende blikke, men også væk fra andres nærvær.

Her ville være et godt tidspunkt til en pause. Bed spillerne om ikke at tale sammen under pausen.

Oversigtsark - Akt 0 – bilag 3

Casting

Læs teksten på side 1 i workshopteksten højt og lad spillerne vælge hvilken rolle de vil spille.

1) Finurlighed og spiller opvarmning

Spillerne sidder i en rundkreds og beskriver efter tur en ting/person/situation som de finder finurlig.

Spillerne går rundt i lokalet, ligger mærke til deres krop og tanker og detaljer i lokalet som de finder finurlige. Efter tur peger de på en detalje som alle samles om, hvorefter de sammen fortæller en historie om hvorfor denne detalje er finurlig.

Spillerne sætter sig med lukkede øjne og overvejer (i rolle) hvordan de ville svare på de spørgsmål du stiller dem:

1. Hvordan ser dit hjem ud? Er der et særligt sted, hvor du føler dig tryk?
2. Hvad er de små finurlige ting, du gør i din hverdag?
3. Hvordan føles det at forlade dit hjem? Hvad er det første du ser eller gør, når du går ud ad din hoveddør?
4. Hvad lægger du mærke til i din omverden? Mennesker, steder, detaljer?
5. Hvad er det i interaktionen med din omverden, som føles svært eller farligt for dig?
6. Hvordan hjælper du ubemærket din omverden?
7. Hvad er det, du bliver ved med at håbe på, selvom det endnu aldrig er sket? Er der nogen, du håber at høre fra? Noget du gerne vil gøre, men aldrig gør? Noget du håber vil ske?

2) Lokationer og lokationsscener

I går igennem alle fem lokationer ved at du sætter scenen, spillerne sammen beskriver lokationen, finder stedets finurlighed som deres rolle og derefter spiller en kort scene.

Kulturhuset: Scenen spilles subtilt, uden ord og med fokus på egen rolle.

Supermarkedet: Scenen spilles uden ord. Fokus på rollens problemer/vaner i supermarkedet.

Venteværelset: Scenen spilles uden ord. Rollerne vil tage kontakt til hinanden, men tør ikke.

Parken: To af rollerne er i scenen, de andre spiller diskret omverdenen. Byt og spil igen.

Stoppestedet: To af roller er i scenen, de to andre spiller omverden med fokus på finurlighed. Byt og spil igen.

3) Hverdagsscener

Spillerne står i en rundkreds og du står i midten som Pia fra Kulturhuset. Du beskriver hvordan Pia forlader sit hjem om morgenen.

Spillerne skiftes til at komme med detaljer (konkrete/sanselige/tanker/oplevelser) omkring hvordan Pia oplever sin omverden.

De holder rækkefølgen og holder det kort. Du responderer som Pia på de detaljer de beskriver.

I første runde øver I flowet med korte kommentarer og kort respons.

I anden runde bygger I videre på samme scene, men nu med fokus på *finurlighed*.

I tredje runde er der fokus på hvordan Pia føler sig *fremmedgjort og udstødt*.

I fjerde runde skal fremmedgørelse og dét at være udstødt gøres mere *kritisk og modbydeligt*.

4) Ensomheden

Spillerne står tæt sammen midt i lokalet og holder hinanden i hænderne.

De tænker (som deres roller) på en tid hvor de oplevede nærhed eller fællesskab. De beskriver disse følelser (gerne samtidigt) og kan (som spillere) lade sig inspirere af andre rollers ord.

De rykker langsomt væk fra hinanden mens de beskriver hvordan ensomheden tog over.

Når de ikke længere er fysisk i kontakt, vender de sig mod væggen og fortæller om deres forhold til ensomheden (repræsenteret af væggen).

De begynder at gå frem mod hver deres væg og når de når væggen, beskriver de ensomheden i deres hverdag (måske tung, men også velkendt).

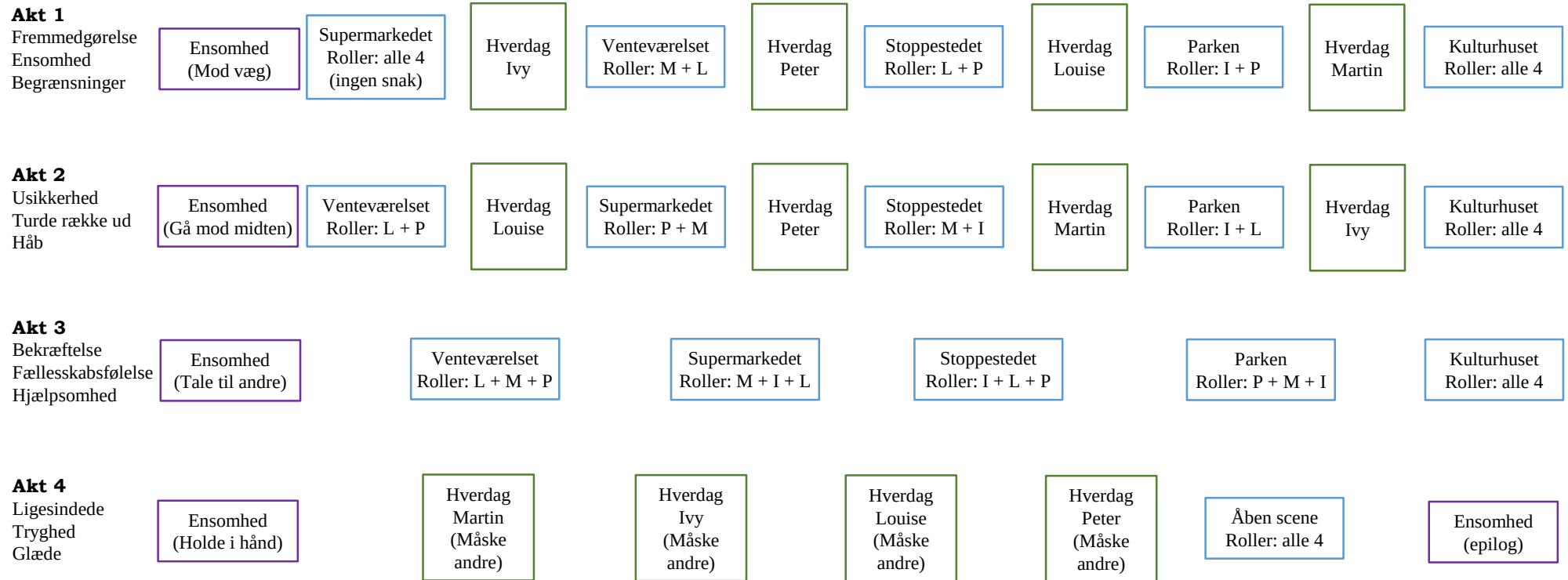
Spillerne går rundt i lokalet med fokus på egen rolle. De finder rollens kropssprog og særheder.

De inkorporerer fornemmelsen af at blive fordømt i deres kropssprog og forestiller sig at alle omkring dem er normale og populære.

De føler ensomheden, fornemmelsen af at være udstødt, længslen efter nogen at dele med og mærker hvor dette sidder i kroppen.

De finder et sted hvor rollen kan være alene væk fra andres dømmende blikke.

Oversigtsark akt 1-4 – bilag 4

Scenekatalog – bilag 5

1. akt (45-50 minutter)

Temaer: *Fremmedgørelse, Ensomhed, Begrænsninger* (Husk at lægge dem frem til spillerne)

Ensomhedsscene: 1. akt

Setup

- Spillerne starter i hvert sit hjørne med ansigtet *mod* væggen.

Fortæl spillerne

- Væggene repræsenterer ensomheden.
- Spillerne kan godt vende sig væk fra væggen for at vise de vender ryggen til ensomheden.

Beskrivelse af scenen

- Scenen starter med at du stiller spørgsmålet:
 - Hvordan har du det med *din* ensomhed i dag?
- Efter afslutning, beder du spillerne kigge på hinandens placering og måde at vende på.

Lokationsscene: Supermarkedet

Setup

- Alle 4 roller er med i scenen.

Fortæl spillerne

- Rollerne må ikke tale sammen i denne scene. De må godt genkende hinanden og eks. nikke

Beskrivelse af scenen

- Det er dagen før en helligdag og supermarkedet er proppet med mennesker.
- Køen til kassen løber helt nede fra bagerst i butikken.
- Flere af de varer, rollerne skal have, er udsolgt.
- Der er spildt ildelugtende ting på gulvet.

Hverdagsscene: Ivy

Setup

- Ivys spiller står i midten med de andre spillere rundt om sig.

Fortæl spillerne

- Omverdensspillere skiftes til at komme med inputs, de følger urets retning.
- Temaerne for akt 1 er: *Fremmedgørelse, ensomhed og begrænsninger*

Beskrivelse af scenen

- Bed Ivy om at beskrive sine rutiner derhjemme og hvordan hun kommer ud ad døren?

Lokationsscene: Venteværelset

Setup

- Martin og Louise er med i scenen.
- De andre kan spille omverden.

Fortæl spillerne

- Fra nu af må rollerne gerne tale sammen i lokationsscenerne.

Beskrivelse af scenen

- To snottede hostende børn leger voldsomt i legehjørnet.
- Lægen er mindst 45 min forsinket. Der er larm fra både en radio og fra ventilationen i lokalet.

Hverdagsscene: Peter

Setup

- Peters spiller står i midten med de andre spillere rundt om sig.

Fortæl spillerne

- Omverdensspillere skiftes til at komme med inputs, de følger urets retning.
- Temaerne for akt 1 er: *Fremmedgørelse, ensomhed og begrænsninger*

Beskrivelse af scenen

- Bed Peter om at beskrive sine rutiner derhjemme og hvordan han kommer ud ad døren?

Lokationsscene: Stoppestedet

Setup

- Louise og Peter er med i scenen.
- De andre kan spille omverden.

Beskrivelse af scenen

- Der sidder en eller anden på bænken og ryger.
- Der er bræk i hjørnet, som stinker.
- Der går en skoleklasse forbi stoppestedet.

Hverdagsscene: Louise

Setup

- Louises spiller står i midten med de andre spillere rundt om sig.

Fortæl spillerne

- Omverdensspillere skiftes til at komme med inputs, de følger urets retning.
- Temaerne for akt 1 er: *Fremmedgørelse, ensomhed og begrænsninger*

Beskrivelse af scenen

- Bed Louise om at beskrive sine rutiner derhjemme og hvordan hun kommer ud af døren?

Lokationsscene: Parken

Setup

- Ivy og Peter er med i scenen.
- De andre kan spille omverden.

Beskrivelse af scenen

- Bænken er overskidt med fuglelort.
- Affaldsspanden er flydt over med affald, som ligger for foden af bænken.
- Vandet fra søen lidt væk lugter råddent.

Hverdagsscene: Martin

Setup

- Martins spiller står i midten med de andre spillere rundt om sig.

Fortæl spillerne

- Omverdensspillere skiftes til at komme med inputs, de følger urets retning.
- Temaerne for akt 1 er: *Fremmedgørelse, ensomhed og begrænsninger*

Beskrivelse af scenen

- Bed Martin om at beskrive sine rutiner derhjemme og hvordan han kommer ud ad døren?

Lokationsscene: Kulturhuset

Setup

- Alle 4 roller er med i scenen.

Beskrivelse af scenen

- Kaffemaskinen er i stykker og der er ingen kaffe.
- Der er heller ingen kage i dag (Birthe der altid bager kage, er syg i dag).
- Kulturhusmedarbejderen Pia (din birolle) fortæller at aftenens forfatter er forsinket et kvarters tid.

2. akt (45-50 min.)

Temaer: *Usikkerhed, Turde række ud, Håb* (Husk at lægge dem frem)

Ensomhedsscene: 2. akt

Setup

- Spillerne starter hvor de sluttede den forrige ensomhedsscene (vendt imod eller væk fra væggen)

Fortæl spillerne

- Væggene repræsenterer ensomheden.
- Spillerne kan nu bevæge sig ind mod midten af rummet for at vise, hvor de er i forhold til ensomheden.

Beskrivelse af scenen

- Scenen starter med at du stiller spørgsmålet:
 - Hvordan har du det med *din* ensomhed i dag?
- Efter afslutning, beder du spillerne kigge på hinandens placering og måde at vende på.

Lokationsscene: Venteværelset

Setup

- Louise og Peter er med i scenen.
- De andre kan spille omverden.

Beskrivelse af scenen

- Der er stille i venteværelset.
- Peter og Louise er de eneste i lokalet.
- De får at vide fra receptionisten, at de kommer ind til tiden i dag.

Hverdagsscene: Louise

Setup

- Louises spiller står i midten med de andre spillere rundt om sig.

Fortæl spillerne

- Omverdensspillere skiftes til at komme med inputs, de følger urets retning.
- Temaerne for akt 2 er: *Usikkerhed, Turde række ud, Håb*

Beskrivelse af scenen

- Bed Louise fortælle hvordan hun ubemærket hjælper nogen i sin hverdag?

Lokationsscene: Supermarkedet

Setup

- Peter og Martin er med i scenen.
- De andre kan spille omverden.

Beskrivelse af scenen

- Der er kommet nye varer som er ved at blive sat på hylderne, så der står paller på gangene.
- Alle kurvene er ved kasserne.

Hverdagsscene: Peter

Setup

- Peters spiller står i midten med de andre spillere rundt om sig.

Fortæl spillerne

- Omverdensspillernes skiftes til at komme med inputs, de følger urets retning.
- Temaerne for akt 2 er: *Usikkerhed*, *Turde række ud*, *Håb*

Beskrivelse af scenen

- Bed Peter fortælle hvordan han ubemærket hjælper nogen i sin hverdag?

Lokationsscene: Stoppestedet

Setup

- Martin og Ivy er med i scenen.
- De andre kan spille omverden.

Beskrivelse af scenen

- Det regner.
- Bussen kommer ikke og der bliver ved med at stå 12 minutter på displayet.

Hverdagsscene: Martin

Setup

- Martins spiller står i midten med de andre spillere rundt om sig.

Fortæl spillerne

- Omverdensspillerne skiftes til at komme med inputs, de følger urets retning.
- Temaerne for akt 2 er: *Usikkerhed*, *Turde række ud*, *Håb*

Beskrivelse af scenen

- Bed Martin fortælle hvordan han ubemærket hjælper nogen i sin hverdag?

Lokationsscene: Parken

Setup

- Ivy og Louise er med i scenen.
- De andre kan spille omverden.

Beskrivelse af scenen

- Der sidder tre venner lidt væk og hygger sig i græsset med picnic.
- De griner og skåler.

Hverdagsscene: Ivy

Setup

- Ivys spiller står i midten med de andre spillere rundt om sig.

Fortæl spillerne

- Omverdensspillere skiftes til at komme med inputs, de følger urets retning.
- Temaerne for akt 2 er: *Usikkerhed*, *Turde række ud*, *Håb*

Beskrivelse af scenen

- Bed Ivy fortælle hvordan hun ubemærket hjælper nogen i sin hverdag?

Lokationsscene: Kulturhuset

Setup

- Alle 4 roller er med i scenen.

Beskrivelse af scenen

- Det er fyldt med folk i dag.
- Det står fire stole ved siden af hinanden med et "reserveret" skilt på
- Spørg Martin rollen:
 - Er det dig, der har reserveret stolene til jer?

3. akt (35-40 min.)

Temaer: *Bekræftelse, Fællesskabsfølelse, Hjælpsomhed* (Husk at lægge dem frem)

Ensomhedsscene: 3. akt

Setup

- Spillerne starter hvor de sluttede den forrige ensomhedsscene (vendt imod/væk fra væggen og med samme afstand til væggen/midten af rummet som de sidst endte med)

Fortæl spillerne

- Væggene repræsenterer ensomheden.
- Spillerne kan nu se på hinanden og eventuelt få øjenkontakt. De kan tale til andres roller, men ikke føre en samtale.

Beskrivelse af scenen

- Scenen starter med at du stiller spørgsmålet:
 - Hvordan har du det med *din* ensomhed i dag?
- Efter afslutning, beder du spillerne kigge på hinandens placering og måde at vende på.

Lokationsscene: Venteværelset

Setup

- Louise, Martin og Peter er med i scenen.

Fortæl Spillerne

- Spillere, der ikke er med i scenerne, må *ikke* spille omverden i dette akt.

Beskrivelse af scenen

- Louise er blevet bedt af sin chef om at tage til middag med en velkendt kunde.
- De skal spise og drikke vin.
- Hun kan nemt snakke om arbejde, men er usikker på de sociale aspekter af en middag (hvornår det for eksempel er passende at slutte sådan en aften)
- De kommer til at finde ud af hvor høj hun faktisk er.
- Efter scenen er afsluttet spørger du Louise om hun kommer til at følge de råd, hun fik eller den hjælp hun blev tilbudt.

Lokationsscene: Supermarkedet

Setup

- Martin, Ivy og Louise er med i scenen.

Fortæl Spillerne

- Spillere, der ikke er med i scenerne, må *ikke* spille omverden i dette akt.

Beskrivelse af scenen

- Martin skal til frisør og er nervøs for hygiejnestandarden.
- En frisørs børste kan have været i kontakt med rigtig mange menneskers hår.
- En hårtørrer kan sprede bakterier i salonen.
- Saksen bliver sikkert ikke vasket efter hver klipning.
- Efter scenen er afsluttet spørger du Martin om han kommer til at følge de råd, han fik eller den hjælp han blev tilbudt.

Lokationsscene: Stoppestedet

Setup

- Ivy, Louise og Peter er med i scenen.

Fortæl Spillerne

- Spillere, der ikke er med i scenerne, må *ikke* spille omverden i dette akt.

Beskrivelse af scenen

- Ivy skal passe sin søsters hund i 14 dage.
- Hun får både mad og hundekurv med, men hunde er kaotiske og kræver opmærksomhed.
- Den skal fodres og luftes både morgen og aften.
- Og i hvilket rum skal den sove i sin hundekurv?
- Efter scenen er afsluttet spørger du Ivy om hun kommer til at følge de råd, hun fik eller den hjælp hun blev tilbudt.

Lokationsscene: Parken

Setup

- Peter, Martin og Ivy er med i scenen.

Fortæl Spillerne

- Spillere, der ikke er med i scenerne, må *ikke* spille omverden i dette akt.

Beskrivelse af scenen

- Peter er blevet presset af sin læge til at begynde at bruge rollator.
- Lægen presser på fordi Peter er faldet flere gange i løbet af den sidste måned og en rollator kan gøre hans liv lettere og mere sikkert.
- Men Peter er ikke glad for hjælpemidler.

- Efter scenen er afsluttet spørger du Peter om han kommer til at følge de råd, han fik eller den hjælp han blev tilbudt.

Lokationsscene: Kulturhuset

Setup

- Alle 4 roller er med i scenen.

Beskrivelse af scenen

- Der er ikke kommet andre i kulturhuset endnu.
- Da rollerne er ankommet, kommer kulturmedarbejderen Pia ind og fortæller at:
 - Litteraturaften aflyst permanent
 - Den bliver flyttet til en lokation i storbyen langt væk fra kulturhuset.
- Derefter forlader hun lokalet og lader rollerne være alene.

4. akt (20-25 min.)

Temaer: *Glæde, Tryghed, Ligesindede* (Husk at lægge dem frem)

Ensomhedsscene: 4. akt

Setup

- Spillerne starter hvor de sluttede den forrige ensomhedsscene (vendt imod/væk fra væggen og med samme afstand til væggen/midten af rummet som de sidst endte med)

Fortæl spillerne

- Væggene repræsenterer ensomheden.
- Spillerne kan nu tage hinanden i hænderne, for at udtrykke, hvem de føler sig tættere på.

Beskrivelse af scenen

- Scenen starter med at du stiller spørgsmålet:
 - Hvordan har du det med *din* ensomhed i dag?
- Efter afslutning, beder du spillerne kigge på hinandens placering, måde at vende på og om der er nogen der holder hinanden i hænderne.

Hverdagsscene: Martin

Setup

- Martins spiller står i midten med de andre spillere rundt om sig.

Fortæl spillerne

- Omverdensspillerne skiftes til at komme med inputs, de følger urets retning.
- Temaerne for akt 4 er: *Glæde, Tryghed, Ligesindede*
- I dette akt må de, der spiller omverden, vælge, om de vil komme ind i scenerne som deres roller.

Beskrivelse af scenen

- Martin er i Venteværelset.
- Receptionisten er rar og venlig i dag.
- Der er ingen larm fra radio/ventilation.

Hverdagsscene: Ivy

Setup

- Ivys spiller står i midten med de andre spillere rundt om sig.

Fortæl spillerne

- Omverdensspillernes skiftes til at komme med inputs, de følger urets retning.
- Temaerne for akt 4 er: *Glæde, Tryghed, Ligesindede*
- I dette akt må de, der spiller omverden, vælge, om de vil komme ind i scenerne som deres roller.

Beskrivelse af scenen

- Ivy er i Supermarkedet.
- Der er ingen andre kunder.
- Medarbejderne er hjælpsomme og smilende.

Hverdagsscene: Louise

Setup

- Louises spiller står i midten med de andre spillere rundt om sig.

Fortæl spillerne

- Omverdensspillernes skiftes til at komme med inputs, de følger urets retning.
- Temaerne for akt 4 er: *Glæde, Tryghed, Ligesindede*
- I dette akt må de, der spiller omverden, vælge, om de vil komme ind i scenerne som deres roller.

Beskrivelse af scenen

- Louise står ved Stoppestedet.
- Der er ingen trafik.
- Der er kommet et nyt vægmaleri på bygningen overfor.

Hverdagsscene: Peter

Setup

- Peters spiller står i midten med de andre spillere rundt om sig.

Fortæl spillerne

- Omverdensspillernes skiftes til at komme med inputs, de følger urets retning.
- Temaerne for akt 4 er: *Glæde, Tryghed, Ligesindede*
- I denne akt må de, der spiller omverden, vælge, om de vil komme ind i scenerne som deres roller.

Beskrivelse af scenen

- Peter er i Parken.
- Blomsterne er sprunget ud.
- Der er kommet en ny bæk overfor den gamle, så nu kan man sidde overfor hinanden.

Åben scene

Fortæl Spillerne

- Dette er en åben scene, det er helt op til spillerne, hvor de er og hvem er med.

Beskrivelse af scenen

- Det er den aften, hvor der normalt ville have været litteraturaften på kulturhuset.
- Scenen starter med at du stiller spørgsmålet:
 - Hvor befinder I jer hver i sær?
- Hvis spillerne ikke selv kommer med forslag kan et opfølgende spørgsmål være:
 - Er der nogen, der har inviteret til de andre til noget? Kaffe? Mere oplæsning?

Ensomhedsscene: Afslutningen

Setup

- Spillerne starter med at stå i en cirkel midt i rummet med hinanden i hænderne.

Fortæl spillerne

- Denne scene er epilogen for scenariet.
- Hvis spillerne bliver ved med, at ses med de andre i gruppen, skal de gå tættere sammen.
- Hvis de ikke gør, skal de træde langsomt væk og give slip på de andres hænder.
- Hvis de vender tilbage til ensomheden skal de gå helt ud til væggen.

Alienation

1

Loneliness

1

Limitations

1

Insecurity

2

Hope

2

Reaching out

2

Helpfulness

3

Acknowledgement

3

Community

3

Safety

4

Joy

4

Equal minded

4

Pitch – appendix 7

Title: The Wondrous

Writers: Nina Runa Essendrop & Tina Heebøll Arbjørn

Three words: Feelgood, loneliness, community

We all experience the world in slightly different ways. Some experience it as frightening and dangerous, others as wondrous and nice. The four characters in *The Wondrous* all experience life in ways that differ from the norm, and that makes them feel left out. They find it difficult to reach out to others. They don't know each other yet, but they soon will. *The Wondrous* is their story and the story about the way in which small gestures can make a big difference in other people's lives.

Through a few set locations we will follow how their lives slowly intertwine. We follow their journey where a careful nod turns into a greeting and a "can I bring you a cup of coffee?" We will see how they experience the world around them changing from difficult and alienating to helpful and wondrous.

This is a scenario about discovering others who also battle loneliness and slowly engaging in their lives, even though it is hard. And about daring to invite others into your life with all what this brings of vulnerability and strangeness.

About the writers:

Nina and Tina have attended Fastaval for many years, and both have written scenarios for the convention. Besides that, Nina designs Blackbox scenarios, larps, interactive theatre pieces and workshops all over the world. Tina has been scenario coordinator and Otto judge at Fastaval several times. They both find that the world can be wondrous. And they both love the movie "Amélie".

Info:

Genre: Feelgood drama

Participants: 4 players & 1 gamemaster

Time: 4 hours

Language: Danish and english (playermaterial in english)

Age: 15 years+

How much to read: 2500 words (about 4 pages) per player